

Ölmenin İlk Adımı Doğmaktır

– Furkan Enes ABÇA - Sadraz · 01 Haziran 2024

Doğdum. Ama nasıl? Kapkaranlık bir hücreden çıktım. Hava sağanak yağışlı ve fırtınalı. Soğuk bir şubat günü. Günlerden pazartesi. Herkes işe başlama günü olduğu için yakınıyor. Halbuki yakınması gereken benim. O karanlık, boş ancak emek gerektirmeyen o karanlık hücreden apaydınlık bir yere çıkmıştım. Dışarıda bana benzer ancak benim belki dört belki de beş katım olan dev bir şeyler vardı. Beni tutuyorlardı. Gözümü kısa bir süreliğine açıp parlaklıktan dolayı kapatmak zorunda olduğum zaman görmüştüm bütün bunları. O kadar kısa bir sürede. Korkmuştum o devasa elleri ile bedenimi tutarlarken. Hatta öyle çok korkmuştum ki kendimi yırtarcasına ağlamaya başlamıştım. Beni sakinleştirmek gibi bir çabaları da yoktu zaten o devlerin. Tek amaçları çıktığım hücrenin kapısını geri zincirlemektir. Neden yapmışlardı bunu anlamamıştım. Belki benden sonra başkaları kaçmasın diye. Ama ben içeride benden başkasını görmemiştim ki. Tüm bunları düşünürken devin birisi beni aldı ve bir yere götürdü. Ben hâlâ daha cıyaklayarak ağlıyordum. Derken bir acı hissettim. İnceden ama tarif edilemez bir acı. Vücudumun içine ince, demir bir nesne sokmuşlardı sanki. Hatta sanki değil direkt öyle yapmışlardı. Neden? Ne istiyorlardı benden? Beni düşman olarak mı algılıyorlardı yoksa? Oysaki ben zararsız, kendi halimde ufacık bir şeydim. Bir şey. Neydim ki ben? Bu sorunun cevabını çok yıllar sonra almıştım. Ben bir insandım. Aslında bir kopyaydım. Tüm insanlar gibi. Hepimiz birer kopyaydık. Hepimiz doğar, büyür, yaşar ve ölürdük. Bizi birbirimizden ayıran tek şey belki de doğum ve ölüm günlerimizdi. Bu yüzden doğum günlerimizi kutlarız sanırım. Yoksa ölüme bir yıl daha yaklaştığımız bu günü ne diye süslerle, pastalarla, böreklerle kutlayalım ki? Belki insan olduğumuzdan bihaber olduğumuz o güne geri döneceğimizi düşünüyoruz ölünce ve bu yüzden kutluyoruz. Çünkü insanlıktan utanıyoruz. İnsan olduğumuzu bilmekten utanıyoruz. Evrenin en büyük hatası bizi çünkü. Yaşamsal sistemi evirdik çevirdik, ortada sistem falan bırakmadık. Tek sistem fabrikalardakiler oldu. Göz bebeği yaptığımız o sistemler için evreni katlettik. Evren buna karşılık olarak bizi zehirledi, ömrümüzü azalttı. Yani kendi bacağına sıkışmış olduk. Fakat bütün bunların doğum günleri ile olan ilişkisini ben de bilmiyorum. Ama doğru, nasıl olsa ölmenin ilk adımı doğmaktır.